РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (пети състав)

13 септември 2010 година *

По дело T-193/06

Télévision française 1 SA (TF1), установено в Boulogne-Billancourt (Франция), за което се явяват адв. J.-P. Hordies и адв. C. Smits, адвокати,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват г-н C. Giolito, г-н T. Scharf и г-н B. Stromsky, в качеството на представители,

ответник,

* Език на производството: френски.

подпомагана от

Френска република, за която се явяват г-н G. de Bergues и г-н L. Butel, в качеството на представители,

встъпила страна,

с предмет искане за отмяна на Решение C (2006) 832 окончателен на Комисията от 22 март 2006 г. относно мерки в подкрепа на кино- и аудиовизуалната индустрия във Франция (помощи NN 84/2004 и N 95/2004 — Франция, Схеми за помощи за кино- и аудиовизуалната индустрия),

ОБЩИЯТ СЪД (пети състав),

състоящ се от: г-н M. Vilaras, председател, г-н M. Prek и г-н V. M. Ciucă (докладчик), съдии,

секретар: г-жа T. Weiler, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 22 април 2010 г.,

постанови настоящото

Решение

Правна уредба

1 Член 87, параграф 1 ЕО гласи, че „[о]свен когато е предвидено друго в настоящия договор всяка помощ, предоставена от държава членка или чрез ресурси на държава членка, под каквато и да било форма, която нарушава или заплашва да наруши конкуренцията чрез поставяне в по-благоприятно положение на определени предприятия или производството на някои стоки, доколкото засяга търговията между държавите членки, е несъвместима с общия пазар“.

2 Член 87, параграф 3, буква г) ЕО предвижда, че за съвместими с общия пазар могат да се приемат помощите за насърчаване на културата и опазване на наследството, доколкото тези помощи не засягат условията на търговия и конкуренция в Общността в степен, противоречаща на общия интерес.

3 Съобщението на Комисията до Съвета, Европейския парламент, Икономическия и социален комитет и Комитета на регионите от 26 септември 2001 година

относно някои правни аспекти, свързани с кинематографичните и други аудиовизуални продукции (ОВ C 43, 2002 г., стр. 6), уточнява специфичните критерии, въз основа на които Комисията оценява държавните помощи за кинематографичната и аудиовизуалната продукция в рамките на предвиденото в член 87, параграф 3, буква г) ЕО изключение. В него Комисията уточнява и че когато оценява схемите за помощи за кинематографичната и аудиовизуалната продукция, тя трябва да проверява дали помощите отговарят на „принципа на общата законосъобразност“, тоест трябва да се увери, че те не съдържат клаузи, противоречащи на Договора за ЕО в области, различни от държавните помощи (включително разпоредбите, свързани с данъците). През 2004 г. Комисията удължава прилагането на специалните си критерии за съвместимост относно помощите за кинематографичната и аудиовизуалната продукция до 30 юни 2007 г. (ОВ C 123, стр. 1).

4 Френският Закон № 86-1067 от 30 септември 1986 г. за свободата на съобщенията (JORF, 1.10.1986 г., стр. 11755), изменен по-специално със Закон № 2000-719 от 1 август 2000 г. (JORF, 2.8.2000 г., стр. 11903), определя приложимите правила за аудиовизуалните комуникационни услуги.

5 Френската правна уредба съдържа мерки за подпомагане на кинематографичната и аудиовизуалната продукции. Става въпрос, от една страна, за механизми за подпомагане на продуцентите, прилагани от Centre national de la cinématographie (CNC) [Национален кинематографичен център]. Финансирането на тези механизми се осигурява по-специално чрез налог върху оборота на операторите на телевизионни услуги (наричан по-нататък „налогът“); от друга страна — за задължения, наложени на операторите на телевизионни услуги, за извършване на инвестиции в кинематографичната и аудиовизуалната продукции.

6 Механизмите за подпомагане за кинематографичната и аудиовизуалната продукция от CNC се уреждат:

— по отношение на кинематографския сектор от Декрет № 99-130 от 24 февруари 1999 г. относно финансовата помощ за кинематографичната индустрия (JORF, 25.2.1999 г., стр. 2902), съответно изменен.

— по отношение на аудиовизуалния сектор от Декрет № 95-110 от 2 февруари 1995 г. относно държавната помощ за индустрията на аудиовизуалните програми (JORF, 3.2.1995 г., стр. 1875), допълнен от Декрет № 98-35 от 14 януари 1998 г. относно държавната помощ за индустрията на аудиовизуалните програми (JORF, 17 януари 1998 г., стр. 742), съответно изменен.

7 Налогът се урежда с член 302 bis KB от Общия данъчен кодекс, въведен с член 28, буква A от Закон № 97-1239 от 29 декември 1997 г. за изменение на Закона за бюджета за 1997 г. (JORF, 30.12.1997 г., стр. 19101) и изменен със Закон № 2005-1719 от 30 декември 2005 г. за бюджета за 2006 г. (JORF, 31.12.2005 г., стр. 20597) и със Закон № 2005-1720 от 30 декември 2005 г. за изменение на Закона за бюджета за 2005 г. (JORF, 31.12.2005 г., стр. 20654).

8 Механизмът на задълженията за инвестиране се урежда от:

— Декрет № 2001-609 от 9 юли 2001 г. за прилагане на точка 3 от член 27 и на член 71 от Закон № 86-1067 и относно приноса на операторите на телевизионни услуги, излъчвани в некодиран вид чрез наземно аналогово радиоразпръскване и относно развитието на продукцията на кинематографични и аудиовизуални произведения (JORF, 11.7.2001 г., стр. 11073), съответно изменен.

— Декрет № 2001-1332 от 28 декември 2001 г. за прилагане на членове 27, 28 и 71 от Закон № 86-1067 и относно приноса на операторите на телевизионни услуги, излъчвани в некодиран вид чрез наземно аналогово радиоразпръскване, чието финансиране се извършва чрез такса от страна на потребителите за развитието на продукцията на кинематографични и аудиовизуални творби (JORF, 29.12.2001 г., стр. 21310), съответно изменен.

— Декрет № 2001-1333 от 28 декември 2001 г. за прилагане на членове 27, 70 и 71 от Закон № 86-1067 и за определяне на основните принципи относно разпръскването на услуги, различни от радиопредаванията, чрез наземно цифрово радиоразпръскване (JORF, 29.12.2001 г., стр. 21315), съответно изменен.

— Декрет № 2002-140 от 4 февруари 2002 г. за прилагане на членове 33, 33-1, 33-2 и 71 от Закон № 86-1067 и за определяне на режима, приложим към различните категории услуги за звуково и телевизионно радиоразпръскване, предоставяни чрез кабел или сателит (JORF, 6.2.2002 г., стр. 2412), съответно изменен.

9 Най-малко две трети от задължителните инвестиции трябва да се извършват в аудиовизуалния сектор и най-малко три четвърти от последните — в областта на кинематографията, бидейки предназначени за независимите продукции, като както се потвърждава в хода на съдебното заседание, понятието за независима продукция следва да се разбира като указващо независимостта на продуцента на продукцията по отношение на финансиращия я оператор на телевизионни услуги, която независимост се определя по критерии, свързани по-специално със съответното притежаване на дружествен капитал или право на глас от страна на продуцента и на оператора на съответните услуги и с дела на този оператор в неотдавнашната дейност на продуцента.

10 Мерките за подпомагане на аудиовизуалната продукция на CNC трябва да са в полза и на предприятията за независими продукции, като понятието за независим продуцент се определя по същия начин, както в областта на задължителните инвестиции.

Обстоятелства, предхождащи спора

11 На 15 юли 1992 г. с решението относно държавна помощ № 7/92 (ОВ C 203, стр. 14) Комисията на Европейските общности одобрява за неограничен период определени правила на френската схема за подпомагане на кинематографичната и аудиовизуалната продукции.

12 С решението относно държавна помощ № 3/98 от 3 юни 1998 г., изменено на 29 юли 2008 г. (ОВ C 279, стр. 4), Комисията разрешава за период от две години някои изменения на системата за автоматично подпомагане на кинематографичната продукция. На 7 август 1998 г. валидността на това разрешение е удължена до 3 юни 2004 г.

13 С писмо от 3 октомври 2001 г. жалбоподателят, Télévision française 1 SA (TF1), подава две жалби до Комисията относно някои правила на френската система за подпомагане на киното и телевизията.

14 С писмо от 16 февруари 2004 г. френските власти нотифицират схемата за селективни помощи за кинематографичните произведения, представляващи интерес за отвъдморските територии (N 95/2004). Комисията иска допълнителна информация от френските власти, които отговарят на това искане. Те изпращат на Комисията и съобщение за прилагане на схемата, което впоследствие оттеглят през януари 2005 г.

15 С писма от 13 и 27 април 2004 г. CNC предоставя на Комисията информация относно оплакванията на жалбоподателя.

16 С писмо от 24 май 2004 г. френските власти нотифицират на Комисията всички схеми за помощи за киното и телевизията, като искат от нея да продължи временно действието на схемите, обхванати от решенията относно държавни помощи № 7/92 и № 3/98, което Комисията отказва. С писмо от 27 юли 2004 г. Комисията иска от френските власти да допълнят нотификацията си, което те правят с няколко писма през 2004 г. и 2005 г. На 14 декември 2004 г. всички нотифицирани схеми за помощ са регистрирани под номер NN 84/2004.

17 С писмо от 22 декември 2004 г. Комисията уведомява френските власти, че тъй като нотифицираните схеми за помощ вече се прилагат, тя ги счита за незаконни по смисъла на член 88, параграф 3 ЕО.

18 С писмо от 10 януари 2006 г жалбоподателят внася допълнение към жалбите си от 3 октомври 2001 г.

19 С Решение C (2006) 832 окончателен от 22 март 2006 г. относно мерките за подпомагане на кино- и аудиовизуалната индустрия във Франция (Държавни помощи NN 84/2004 и N 95/2004 — Франция, схеми за помощи за кино- и аудиовизуалната индустрия) (наричано по-нататък „Решението“) Комисията решава да не повдига възражения по отношение на въпросните мерки след фазата на предварителното разглеждане, предвидена в член 88, параграф 3 ЕО.

20 На 14 декември 2006 г. е публикувано известие за Решението в *Официален вестник на Европейския съюз* (ОВ C 305, стр. 12), съдържащо препращане към уебсайта на Комисията, който предоставя достъп до пълния текст на това решение.

Решението

21 От Решението произтича, че то се отнася до схемата за подпомагане на кинематографичната и аудиовизуалната продукции, по-специално до мерките за финансова помощ, предоставена с посредничеството на CNC и до механизма на задължителните инвестиции.

22 Що се отнася, на първо място, до мерките в подкрепа на кинематографичната и аудиовизуалната продукции, предоставени с посредничеството на CNC, Комисията описва последния като публичноправно образувание с административен характер, представляващо финансово независимо юридическо лице, подчинено на френското Министерство на културата и на комуникациите (точка II, параграф 20 от Решението). Бюджетът, с който се разпорежда CNC, е разделен на две части: частта „Аудиовизуална индустрия“ (включваща сметката за подпомагане на индустрията на аудиовизуалните програми (COSIP) и частта „Кинематографична индустрия“ (точка II, параграф 21 от Решението). По нататък Комисията посочва, че бюджетът на това CNC е финансиран чрез парафискални такси, сред които и налога (точка II, параграф 22 от Решението). Комисията припомня, че съгласно член 302 bis KB от френския Общ данъчен кодекс налогът се дължи от установените във Франция оператори на телевизионни услуги, получавани в континентална Франция и в отвъдморските департаменти, които оператори са включили в програмата си през предходната година една или няколко аудиовизуални или кинематографски продукции, които отговарят на условията за мерките за подпомагане от CNC, и че той се формира по същество въз основа на оборота на тези оператори на телевизионни услуги (точка II, параграфи 23 и 24 от Решението).

23 Относно мерките за подпомагане от CNC на кинематографичната и аудиовизуалната продукции, оспорени в рамките на настоящата жалба, Комисията описва

в Решението мерките за „подпомагане на пълнометражните кинопродукции“ (точка II, параграфи 29—95), за „подпомагане за рекламиране в чужбина на кинематографичните продукции“ (точка II, параграфи 121—126), за подпомагане на късометражните кинематографични продукции (точка II, параграфи 127—149) и за „подпомагане на аудиовизуалните продукции“ (точка II, параграфи 186—219), както и начина на тяхното финансиране (точка II, параграфи 19—24).

24 След анализ на посочените мерки в Решението Комисията приема, че някои от тях представляват държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО и са съвместими с общия пазар по силата на член 87, параграф 3, буква г) ЕО до края на 2011 г., докато други не са били квалифицирани като държавни помощи по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО, в изпълнение на Регламент № 69/2001 на Комисията от 12 януари 2001 година за прилагане на член 87 [ЕО] и член 88 [ЕО] за помощите de minimis (ОВ L 10, стр. 30) (точка III, параграфи 38—124 от Решението за „подпомагане на киното — подпомагане на пълнометражните кинематографични продукции“, точка III, параграфи 158—193 от Решението за „подпомагане на рекламирането в чужбина на кинематографичните продукции“, точка III, параграфи 194—223 от Решението за „подпомагане на късометражните кинематографични продукции“, точка III, параграфи 257—331 от Решението за „подпомагане на аудиовизуалните продукции“). По отношение на мерките, които са обявени за съвместими с общия пазар по смисъла на член 87, параграф 3, буква г) ЕО, Комисията достига до това заключение било като прилага критериите, установени в посоченото в точка 3 по-горе съобщение, било като прилага тези критерии по аналогия или като релевантна референтна основа. Поради това Комисията решава да не повдига възражения по отношение на тези мерки.

25 Що се отнася, на второ място, до задълженията за инвестиране (точка II, параграфи 246—255 от Решението), Комисията посочва, че те са наложени — с някои разлики в особените им правила — на операторите на телевизионни услуги, разпръсквани в некодиран вид чрез наземно аналогово или цифрово радиоразпръскване, на операторите на платени телевизионни услуги чрез наземно аналогово радиоразпръскване и на операторите на услуги, наречени „pay-per-view“, разпространявани чрез наземно цифрово радиоразпръскване.

26 Комисията пояснява, че размерът на задължителните инвестиции се определя чрез прилагане на процент от оборота на оператора на телевизионни услуги за предходната година (точка II, параграф 250 от Решението). Този размер варира според начина на разпространение на телевизионните услуги и характеристиките на оператора (точка II, параграфи 251—254 от Решението). Най-общо Комисията отбелязва, че процентът от оборот, който трябва да се инвестира в кинематографичната продукция, е по-висок, когато програмното планиране на телевизионната услуга е насочено към киното, и по-малък, когато това планиране не е насочено главно към киното (точка II, параграф 251 от Решението).

27 Комисията счита, че задълженията за инвестиране не са свързани с държавни ресурси и следователно не представляват държавни помощи по смисъла на член 87 ЕО (точка III, параграфи 390—398 от Решението).

28 В точка IV от Решението Комисията „изразява съжаление, че Франция е приложила по-голямата част от разглежданите в това решение мерки, в нарушение на член 88, параграф 3 [ЕО]“. По-нататък Комисията обявява, че оспорваните в рамките на настоящата жалба мерки за държавни помощи, които са ѝ нотифицирани и които са предмет на Решението, са съвместими с общия пазар до края на 2011 г. въз основа но член 87, параграф 3, буква г) ЕО. На последно място, в същата точка се пояснява, следното:

„Комисията държи да отбележи факта, че този период е предоставен с оглед на поетия от френските власти ангажимент да „извършат евентуално необходимото адаптиране, за да се съобразят с развитието на правилата в областта на държавните помощи за кино- и аудиовизуалната индустрия след 30 юни 2007 г.“ Комисията напомня на френските власти, че са длъжни да представят годишен доклад за изпълнението на нотифицираните мерки. Този доклад следва да предостави достатъчно подробна информация, за да позволи на Комисията да провери дали тези механизми нарушават конкуренцията в степен, противоречаща на общия интерес“.

Производство и искания на страните

29 Настоящата жалба е подадена от жалбоподателя в секретариата на Общия съд на 12 юли 2006 г.

30 С молба, подадена в секретариата на Общия съд на 4 октомври 2006 г., Френската република моли за встъпване в настоящото производство в подкрепа на исканията на Комисията. С определение от 14 ноември 2006 г. председателят на първи състав на Общия съд допуска това встъпване. Встъпилата страна представя писменото си становище и останалите страни представят становищата си по него в определения им срок.

31 Предвид промяната на съставите на Общия съд съдията докладчик е включен в пети състав, на който впоследствие е разпределено настоящото дело.

32 Въз основа на доклад на съдията докладчик Общият съд (пети състав) решава да открие устната фаза на производството. Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 22 април 2010 г.

33 Жалбоподателят иска от Общия съд:

— да обяви жалбата за допустима,

— да отмени Решението,

— да се произнесе по съдебните разноски.

34 Комисията иска от Общия съд:

— да отхвърли жалбата като недопустима,

— при условията на евентуалност да отхвърли жалбата като явно лишена от всякакво правно основание,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

35 Френската република иска от Общия съд:

— да отхвърли жалбата като недопустима,

— при условията на евентуалност да отхвърли жалбата като неоснователна,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

36 Без да повдига формално възражение за недопустимост по смисъла на член 114 от Процедурния правилник на Общия съд, Комисията оспорва допустимостта на жалбата, като се позовава на липса на правен интерес на жалбоподателя.

Доводи на страните

37 Комисията оспорва допустимостта на жалбата, като поддържа, че жалбоподателят не е лично засегнат от Решението. На първо място, тъй като жалбоподателят оспорва обосноваността на Решението, според съдебната практика той следва да установи специалния си статут, като докаже, че е съществено засегнато положението му на пазара, а не само положението му на конкурент по отношение на предприятието получател на помощта.

38 Жалбоподателят трябвало да извърши анализ на пазара, за да установи специфичните стоки или географските пазари, по отношение на които се конкурира с получателите на помощта (заключение на генералния адвокат Jacobs по Решение на Съда от 13 декември 2005 г. по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, Recueil, стр. I-10737, I-10741, точки 117 и 118). Така жалбоподателят трябвало да докаже, че не може да се ползва от нито една от посочените в Решението мерки за помощ и че това по-неблагоприятно положение засяга съществено конкурентното му положение.

39 В дупликата Комисията отбелязва, че жалбоподателят не се стреми да докаже прекия си и личен правен интерес от иницииране на производство във връзка с мерките на CNC за подпомагане на продуцирането. От това Комисията прави заключение, че жалбоподателят имплицитно признава, че жалбата му е допустима само по отношение на задълженията за инвестиране. Това се обяснявало

лесно с факта, че жалбоподателят може да се ползва от мерките на CNC за подпомагане на продуцирането. За кинематографичната продукция жалбоподателят се ползвал по-специално от автоматичното подпомагане за продуцирането и за разпространението, както и от помощи за видеографичните услуги. За аудиовизуалната продукция жалбоподателят се ползвал пряко от подпомагане от COSIP посредством дъщерните си продуцентски дружества, и непряко — за програмите, които каналът финансира авансово чрез делегирани продуценти. Комисията счита, че съгласно постоянната съдена практика жалбата за отмяна е допустима само доколкото жалбоподателят има възникнал и все още съществуващ интерес от отмяната на обжалвания акт. Настоящият случай обаче не бил такъв, тъй като дори Общият съд да уважи жалбата на жалбоподателя и да отмени Решението, доколкото се отнася до мерките за подпомагане, обявени за съвместими, жалбоподателят няма да може да ползва разглежданите помощи и ще се окаже в по-неблагоприятно положение от това, което е последвало от Решението.

40 На второ място, по отношение на задължението за инвестиране, в случай че Комисията е допуснала грешка, приемайки, че липсват държавни ресурси, жалбоподателят отново би трябвало да докаже съществено засягане на конкурентното му положение от това, че няма да се ползва поне отчасти от посочените мерки.

41 Първо, Комисията припомня, че задълженията за инвестиране — с някои разлики в техните правила — налагат на операторите на телевизионни услуги да изразходват определени суми ежегодно за финансиране на кинематографичната и аудиовизуалната продукция. Тъй като тези задължения тежат върху всички оператори на телевизионни услуги, жалбата на жалбоподателя не била допустима, предвид факта че с нея се цели квалификация на тази мярка като мярка, която не е държавна помощ. В това отношение позоваването от страна на жалбоподателя на действащата правна уредба към момента на подаване на жалбите му

през 2001 г. било ирелевантно за преценката на допустимостта на жалбата, тъй като според постоянната съдебна практика законосъобразността на обжалвания акт трябва да се преценява в съответствие с фактическите и правни обстоятелства, които са съществували към датата на приемането му. Освен това по отношение на твърдяната от жалбоподателя разлика в третирането, основана на факта, че задълженията за инвестиране се отнасяли само до някои оператори на телевизионни услуги, разпространявани чрез цифрово радиоразпръскване, което водело до дискриминация и имплицитно до засягане на конкурентното му положение, Комисията поддържа, че тази разлика е обоснована от обективни съображения, свързани с оборота. Също така ползващите различно третиране оператори на телевизионни услуги са тези, които не разпространяват или разпространяват малко аудиовизуални продукции и които следователно не се конкурират с операторите на телевизионни услуги — какъвто е жалбоподателят, — значителна част от програмата на които се състои от аудиовизуални продукции.

42 Второ, в отговор на жалбоподателя Комисията и Френската република изтъкват, че в съответствие с член 3, параграф 1 от Директива 89/552/ЕИО на Съвета от 3 октомври 1989 година относно координирането на някои разпоредби, формулирани в действащи закони, подзаконови и административни актове на държавите членки, отнасящи се до упражняване на телевизионна дейност (ОВ L 298, стр. 23; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 1, стр. 215), съответно изменена, френските власти са избрали да приемат по-строги разпоредби от тези на посочената директива и да изчисляват размера на задължителните инвестиции в зависимост от оборота на оператора на телевизионни услуги. Във всички случаи, при прилагане на френската правна уредба всички френски оператори на телевизионни услуги ще са подчинени на задължението за инвестиране при същите съотношения. Поради това според Комисията фактът, че извършените на това основание разходи на жалбоподателя надхвърлят тези на неговите конкуренти поради положението му на френския пазар на телевизионно радиоразпръскване и значителния му оборот, не е достатъчен, за да го индивидуализира, което жалбоподателят изглежда признавал в репликата. Всъщност, тъй като жалбоподателят признава, че мярката ще причини вреда на голяма група оператори, Комисията твърди, че ако много други оператори се намират в същото положение като жалбоподателя, това доказва, че той не се намира в особено положение, противно на изискванията, установени с Решение на Съда от 15 юли 1963 г. по дело Plauman/Комисия (25/62, Сборник, стр. 197).

43 Трето, Комисията и Френската република оспорват твърдението на жалбоподателя, според което мерките за подпомагане на CNC и задълженията за инвестиране са от полза на големи комуникационни групи, вместо да поощряват независимата продукция. Съгласно френската правна уредба всички оператори на телевизионни услуги трябва да посветят две трети от задължителните си инвестиции на независимата аудиовизуална продукция в съответствие със същите критерии. На практика по-голямата част от тези инвестиции под формата на покупки или предварителни покупки били насочени към продуценти, които са независими от каквито и да било групи за аудиовизуална комуникация. Във всички случаи, дори да се допусне, че френската правна уредба дава предимство на тези комуникационни групи, жалбоподателят щял да бъде поставен в също толкова неблагоприятно положение, колкото това на останалите оператори на телевизионни услуги, върху които тежат същите задължения. Последиците от френската схема по отношение на жалбоподателя били свързани единствено с конкурентното му положение, доколкото като оператор на телевизионни услуги с най-голям оборот чрез задълженията за инвестиции в независими продукции той ще финансира други продуценти на аудиовизуални продукции в по-голяма степен, отколкото своите конкуренти, но винаги в зависимост от обективен критерий, а именно оборота.

44 На трето място, с оглед на правото на съдебна защита Комисията подчертава, че тя трябва да се съобразява с позитивното право и с консолидираната съдебна практика, така както произтича по-специално от Решение на Общия съд от 13 септември 2006 г. по дело British Aggregates/Комисия (T-210/02, Recueil, стр. II-2789) (вж. също Решение на Съда от 25 юли 2002 г. по дело Unión de Pequeños Agricultores/Съвет, C-50/00 P, Recueil, стр. I-6677, точка 40). Така жалбоподателят теоретично може да откаже да се съобрази с обвързващата схема на задълженията за инвестиране и да иска от националния съд да я обяви за несъвместима с общностното право, като националният съд трябва при необходимост да сезира Съда с преюдициално запитване за валидността на Решението.

45 Френската република споделя заключението на Комисията за недопустимост на подадената жалба, тъй като жалбоподателят не е лично засегнат от Решението.

46 На първо място, както поддържат Комисията и Френската република, в съответствие с постоянната съдебна практика — доколкото жалбоподателят оспорва обосноваността на Решението — жалбата му ще е допустима само ако той докаже, че конкурентното му положение е съществено засегнато от разглежданата мярка. Френската република подчертава също, че по отношение на позоваването на жалбоподателя на заключението на генералния адвокат Jacobs по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, посочено в точка 38 по-горе, е достатъчно да се припомни, че в това решение Съдът потвърждава изискването за съществено засягане на конкурентното положение на жалбоподателя. В това отношение, подобно на Комисията, Френската република изтъква, че жалбоподателят не може да се позовава само на качеството на заинтересована страна по смисъла на член 88, параграф 2 ЕО и на съществуването на конкурентни отношения, а трябва да докаже, че положението му на пазара е съществено засегнато. Накрая, противно на твърденията на жалбоподателя Комисията била приела Решението в отговор на нотификацията от 24 май 2004 г. от страна на френските власти на всички схеми за помощ за кино- и аудиовизуалната индустрия, а не в резултат на оплакването на жалбоподателя от 3 октомври 2001 г.

47 На второ място, жалбоподателят не доказвал, че конкурентното му положение е съществено засегнато от Решението. Първо, в отговор на жалбоподателя Френската република — също както Комисията — изтъква, че френските власти са избрали да изчисляват размера на задължителните инвестиции според оборота на оператора на телевизионни услуги и че обстоятелството, че разходите на жалбоподателя надхвърлят тези на конкурентите му поради положението му на френския пазар на телевизионно радиоразпръскване и значителния му оборот, не е достатъчно, за да го индивидуализира, което жалбоподателят изглежда признавал в репликата (вж. точка 42 по-горе).

48 Второ, по отношение на твърдението на жалбоподателя, според което мерките за подпомагане на CNC и задълженията за инвестиране били от полза за големите комуникационни групи, вместо да поощряват независимата продукция, Френската република добавя, че по отношение на една трета от задължителните си инвестиции жалбоподателят разполага със свободата — също както останалите оператори на телевизионни услуги — да ги насочи към продуцент по свой

избор, и по-специално към собствените си дъщерни дружества. Като пример Френската република цитира цифрите от 2005 г. относно инвестициите на жалбоподателя в собствените му аудиовизуални и кинематографични продукции.

49 Трето, в рамките на задълженията си за инвестиране по отношение на независими продукции жалбоподателят би могъл да притежава изключителни права през относително дълъг период от 42 месеца, а не от 18 месеца, както той твърди. Извън тези задължения операторите на телевизионни услуги запазвали икономическия контрол върху финансираните от тях продукции, като притежават широко право на преценка както в стадия на продукцията — чрез избор на форми на финансиране, така и в експлоатационния стадий — относно продължителността на правата, откупуването и използването на множество носители.

50 На трето място, жалбоподателят във всички случаи не бил в състояние да докаже същественото засягане на конкурентното му положение. Първо, по отношение на задължението за инвестиране в аудиовизуалната и кинематографичната продукции, жалбоподателят бил обвързан от него на същото основание като всички френски оператори на телевизионни услуги, в зависимост от неговия оборот. Второ, Френската република, както и Комисията, поставя въпроса за интереса на жалбоподателя, който се ползва от мерките в подкрепа на кино- и аудиовизуалната индустрия, от отмяната на Решението, с което тези мерки са обявени за съвместими (вж. точка 39 по-горе).

51 Жалбоподателят поддържа, че Решението го засяга пряко и лично По отношение на прекия си интерес да подаде жалба срещу Решението той твърди, че всяко предприятие, което е конкурент на получателя на помощта, има интерес от

отмяната на решението на Комисията, обявяващо тази помощ за съвместима с общия пазар, тъй като тази отмяна ще доведе до възобновяване на процедурата по оценка на съвместимостта на помощта. По-нататък, разглежданата помощ вече била предоставена, така че Решението позволявало да се запази помощ, чиято отмяна жалбоподателят иска от 2001 г. Жалбоподателят подчертава в репликата, че този пряк интерес не се оспорва от Комисията.

52 Освен това според съдебната практика личният интерес на жалбоподателя бил установен, доколкото положението му на пазара е засегнато от мерките за помощ, които са предмет на Решението. На първо място, жалбоподателят счита, че двете условия, които Комисията поставя в писмената защита, надхвърлят установените от съдебната практика. Най-напред, по отношение на условието, свързано с обстоятелството, че той не се е ползвал от мярката за помощ, до която се отнася Решението, жалбоподателят твърди, че има правен интерес, тъй като е заинтересована страна по смисъла на член 88, параграф 2 ЕО и на член 1, буква з) от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [88 ЕО] (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41). По-нататък, когато правните основания на жалбата са свързани с обосноваността на Решението, жалбоподателят трябва да установи особеното си положение, което може да се изведе от засягането на конкурентното му положение и ако е необходимо, от участието му в процедурата по предварително разглеждане. Всяко друго решение би водило до незачитане на факта, че мярка за помощ, която на пръв поглед има общ характер, може на практика да благоприятства само някои оператори или определени дейности, въпреки че теоретично всички могат да се ползват от нея.

53 На второ място, жалбоподателят поддържа, че в настоящия случай конкурентното му положение е засегнато на пазара на телевизионното радиоразпръскване със свободен достъп и на пазара на придобиване на права и на аудиовизуални съдържания. Всъщност Решението запазвало система на задължителни вноски в полза на аудиовизуалната продукция, като в него се обявява било че задълженията за инвестиране не представляват държавна помощ, било че мерките за подпомагане на CNC представляват помощ, съвместима с общия пазар. Тези трудности стоели в основата на оплакванията на жалбоподателя.

54 Първо, оспорената мярка за подпомагане, одобрена в Решението, създавала неблагоприятно конкурентно положение, като ограничавала възможността за жалбоподателя да развие своя продуцентска дейност за двете трети от разходите, свързани със задълженията за инвестиране и допринасяла за създаване на по-благоприятно положение за конкурентни на жалбоподателя комуникационни групи. По отношение на твърдения икономически контрол върху финансираните от него продукции, в отговор на Френската република жалбоподателят твърди, че нивото на задълженията му за инвестиране е такова, че то de facto определяло използването на целия му капацитет за инвестиране.

55 Второ, както жалбоподателят подробно обяснява в жалбите си, френската схема за подпомагане на кинематографичната и аудиовизуалната индустрия водела до това, че като плаща налога, финансиращ COSIP, и с оглед на субсидията, предоставяна от последния на независимите продуценти, той финансира собствените си конкуренти. Всъщност поради даденото във френската правна уредба определение на „независим продуцент“ много от тези „продуценти“ се контролирали от конкурентите на жалбоподателя и значителен брой от тях се притежавали от големи комуникационни групи, които или имат дейност по радиоразпръскване (кабел, сателит, наземен цифров радиосигнал, телевизия по интернет), или упражняват дейност в аудиовизуалната продукция, или обединяват тези два вида дейности.

56 В това отношение жалбоподателят оспорва представените от Френската република цифрови данни, свързани с 2005 г. Измежду съществуващите 26 продуценти, квалифицирани като независими съгласно френската правна уредба, с които жалбоподателят имал договорни отношения през 2005 г., само девет продуценти били наистина независими от всички оператори на телевизионни услуги. Измежду останалите 17 осем били дъщерни дружества на аудиовизуални групи, а другите девет — предприятия, интегрирани в индустриални групи, които им предоставяли значителна икономическа тежест и които в по-голямата си част кумулирали дейност на продуцент и на дистрибутор. Жалбоподателят отбелязва, че повечето от тези 17 търговски партньори са големи и икономически силни предприятия, които не отговарят на определението за „независим продуцент“, установено в съображение 23 от Директива 89/552. Жалбоподателят

подчертава, че е достатъчно да се констатира, че в класирането на продуцентите на игрални филми в ранните вечерни часове за 2005 г. най-голяма полза от френската правна уредба относно мерките за подпомагане на продукцията и задълженията за инвестиране е извлякла — посредством пет дъщерни дружества — една група. Същото класиране показвало и че сред десетте най-големи продуценти за 2005 г. не попадал нито един наистина независим продуцент по смисъла на буквата и духа на Директива 89/552.

57 Трето, тези големи комуникационни групи можели да се ползват от схемата за подпомагане, без да е необходимо да участват в нейното финансиране. Освен ползата от подпомагането от COSIP посредством интегрираните към тях продуценти, те можели да притежават неограничени във времето права на копродуцент върху продукцията, които впоследствие могат да продадат по-специално на жалбоподателя. Поради това тези големи групи получавали голямо предимство при съставянето на каталог на продукциите и при разпространението на последните върху други платформи, по-специално чрез наземно цифрово радиоразпръскване, сателит, интернет и телефония от трето поколение. Групи, ползващи се от вече съставения каталог, вече щели да излъчват чрез наземно цифрово радиоразпръскване в пряка конкуренция с жалбоподателя.

58 За сметка на това операторите на телевизионни услуги на практика нямало да могат да придобият права, доколкото нямало да могат да притежават дялове от копродукции върху аудиовизуални творби, финансирани въз основа на техните задължения за инвестиране в предприятия за независима продукция, които задължения представляват две трети от разходите им за задължителни инвестиции. Те щели да могат да придобият само „дялове за излъчване“, а именно права на излъчване за тези творби, ограничени до определен брой излъчвания и за определен период.

59 По-нататък, изправени срещу постоянния натиск от страна на тези конкурентни комуникационни групи, жалбоподателят и другите оператори на телевизионни

услуги били принудени от търговска гледна точка да откупят аудиовизуалните произведения, които са финансирали след изтичането на срока на правата им на излъчване, чийто изключителен характер бил ограничен до 18 месеца. Всъщност, тъй като водещите сериали но френските телевизионни канали продължават да се продуцират за периоди с продължителност, надхвърляща първоначалния срок на правата за излъчване на първите епизоди, откупуването на тези права било необходимо, за да се избегне излъчването на тези епизоди по конкурентни канали. В отговор на Френската република, която се позовава на голямата свобода на действие на операторите на телевизионни услуги в стадия на експлоатацията на продукциите и на срока на правата на излъчване, жалбоподателят потвърждава, че този срок и броят на разрешените излъчвания са стриктно установени от френската правна уредба.

60 Четвърто, в репликата жалбоподателят добавя, че съгласно френската правна уредба размерът на задължителните инвестиции се изчислява въз основа на оборота, а не на програмния бюджет на телевизионния канал, както предвижда член 5 от Директива 89/552. Поради това, разходите на жалбоподателя на това основание далеч надхвърляли тези на конкурентите му, по-конкретно France 2, France 3 и M6, в нарушение на свободата му да разпределя бюджета си и на правото му на избор относно програмирането, което допринасяло за индивидуализирането му по отношение на конкурентите му. Жалбоподателят припомня също, че към момента на подаване на жалбата през 2001 г. приносът за развитието на продукцията на аудиовизуални творби се отнасял само до операторите на телевизионни услуги, разпространявани в некодиран вид чрез наземно аналогово радиоразпръскване, т.е. именно за жалбоподателя, за двата публични канала и M6, за другите комуникационни групи, упражняващи дейност във Франция, които не експлоатират канали от този вид, не се отнасяло това задължение. Въпреки настъпилите постепенно в законодателството промени в посока установяване на същите задължения за другите оператори на телевизионни услуги, наложените задължения нямало да бъдат толкова ограничителни и инвестираните суми нямало да бъдат толкова големи като наложените на жалбоподателя. Във всички случаи обстоятелството, че Решението може да засегне и други оператори и че може да причини по-големи вреди, съставлявало допълнително основание жалбата да се приеме за допустима.

61 Пето, по отношение на пряката и непряката полза, която извличал от схемата за подпомагане на аудиовизуалната продукция жалбоподателят, той оспорва твърденията на Френската република. В това отношение той твърди, че не се ползва непряко от мерките за подпомагане на CNC. От една страна, от финансовата помощ на CNC за определена продукция се ползвал изключително продуцентът, по-конкретно чрез кредитиране на сметката му в CNC и чрез разрешение за автоматично отпускане на нова помощ. За сметка на това тя не намалявала тежестта на задължението за инвестиране на оператора на телевизионни услуги. Следователно жалбоподателят не извличал ползи от финансовата помощ, предоставена на продуценти, които не са негови дъщерни дружества. От друга страна, предоставянето на тази помощ от CNC, основано на финансовия ангажимент на оператор на телевизионни услуги като жалбоподателя, в размер на най-малко 25 % от предполагаемите разходи за продукцията по никакъв начин не намалявало законоустановените задължения или разходите на този оператор. Освен това жалбоподателят определя като незначителен размера на пряката помощ, получена чрез дъщерните му дружества от схемата за подпомагане на аудиовизуалните продукции. Само една трета от размера на задължителните инвестиции евентуално можела да се реализира чрез дъщерните му продуцентски дружества, малка част от които произвеждала продукции, които да служат като фонд, докато през 2005 г. само две ползвали помощ от CNC, чийто общ размер бил много по-малък от размера на налога, дължим от жалбоподателя за същата година.

62 На трето място, жалбоподателят поддържа, че съгласно съдебната практика особеното положение на даден жалбоподател по смисъла на Решение по дело Plaumann/Комисия, посочено в точка 42 по-горе, не произтича само от съществуването засягане на конкурентното му положение на пазара (Решение на Общия съд от 10 май 2006 г. по дело Air One/Комисия, T-395/04, Recueil, стр. II-1343, точка 32). По-нататък той отбелязва, че в точки 141 и 142 от заключението си по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, посочено в точка 38 по-горе, генералният адвокат Jacobs изразява ясна позиция в полза на прилагането на критерия за личния интерес, който вече не би бил ограничен само до това предназначение. Можело да се вземат предвид други съображения, например, че в основата на Решението стоят жалбите на жалбоподателя от 2001 г. и допълнението им от 2006 г., противно на твърденията на Френската република.

Комисията не оспорвала този факт и освен това в Решението се правело позоваване на тях и им се давал пряк отговор.

63 На четвърто място, прекалено ограничително тълкуване на понятието за личен правен интерес, каквото е предложеното от Комисията, щяло да лиши жалбоподателя от правото му на ефективна съдебна защита. Всъщност, ако не разполага с право на жалба пред Общия съд, жалбоподателят щял да бъде лишен от всяка възможност да разисква по същество характера на държавна помощ на задълженията за инвестиране.

Съображения на Общия съд

64 Съгласно член 230, четвърта алинея ЕО всяко физическо или юридическо лице може да предяви иск за отмяна на решенията, които са адресирани до него, или за отмяна на решение, което въпреки формата си на регламент или решение, адресирано до друго лице, го засяга пряко и лично.

65 В настоящия случай, тъй като Решението е адресирано до Френската република, трябва да се провери дали то засяга жалбоподателя пряко и лично.

66 По отношение на условието за лично засягане съгласно постоянната съдебна практика субектите, които не са адресати на дадено решение, биха могли да твърдят, че са лично засегнати, само ако решението се отнася до тях поради някои присъщи за тях качества или поради фактическо положение, което ги разграничава от всички останали лица и така ги индивидуализира по същия начин, както адресата на решението (Решение на Съда по дело Plaumann/Комисия, точка 42 по-горе, стр. 223, Решение на Съда от 19 май 1993 г. по дело Cook/

Комисия, C-198/91, Recueil, стр. I-2487, точка 20; Решение на Съда от 15 юни 1993 г. по дело Matra/Комисия, C-225/91, Recueil, стр. I-3203, точка 14, Решение по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, точка 38 по-горе, точка 33, както и Решение от 22 декември 2008 г. по дело British Aggregates/Комисия, C-487/06 P, Сборник стр. I-10505, точка 26).

67 Ето защо Общият съд трябва да провери дали в настоящия случай жалбоподателят може да се счита за лично засегнат от Решението.

68 По настоящото дело жалбоподателят иска от Общия съд отмяната на решение, прието в края на процедурата по предварително разглеждане, предвидена в член 88, параграф 3 ЕО.

69 В това отношение следва да се припомни, че в рамките на производството за контрол върху държавните помощи, предвидено в член 88 ЕО, трябва да се разграничават, от една страна, фазата на предварителното разглеждане на помощите, установена с параграф 3 от този член, чиято единствена цел е да позволи на Комисията да си създаде първоначално впечатление за частичната или пълна съвместимост на разглежданата помощ, и от друга страна, фазата на разследване, предвидена в параграф 2 от същия член. Единствено в рамките на последната, чиято цел е да позволи на Комисията да разполага с пълна информация за всички данни по делото, Договорът за ЕО предвижда задължение за Комисията официално да уведоми заинтересованите страни да представят становищата си (Решение по дело Cook/Комисия, посочено в точка 66 по-горе, точка 22, Решение по дело Matra/Комисия, посочено по-горе в точка 66, точка 16, Решение по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, посочено в точка 38 по-горе, точка 34 и Решение от 22 декември 2008 г. по дело British Aggregates/Комисия, посочено по-горе в точка 66, точка 27).

70 Когато, без да открива официалната процедура по разследване, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО, Комисията установява с решение, взето на основание

параграф 3 от същия член, че дадена помощ е съвместима с общия пазар, лицата, които се ползват от тези процесуални гаранции, могат да осигурят тяхното спазване само ако имат възможност да оспорят това решение пред общностния съд. По тези съображения той приема за допустима жалбата за отмяна на такова решение, подадена от заинтересована страна по смисъла на член 88, параграф 2 ЕО, когато нейният автор с подаването ѝ цели да защити процесуалните права, които черпи от последната разпоредба (вж. Решение по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, посочено в точка 38 по-горе, точка 35, и цитираната съдебна практика, както и Решение от 22 декември 2008 г. по дело British Aggregates/Комисия, посочено по-горе в точка 66, точка 28).

71 Съдът е имал повод да уточни, че заинтересовани по смисъла на член 88, параграф 2 ЕО са лицата, предприятията или сдруженията, чиито интереси са евентуално засегнати от отпускането на помощ, т.е. по-специално конкурентните предприятия на ползващите се от нея лица и професионалните организации (вж. Решение по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, посочено в точка 38 по-горе, точка 36 и цитираната съдебна практика, както и Решение от 22 декември 2008 г. по дело British Aggregates/Комисия, посочено по-горе в точка 66, точка 29).

72 От друга страна, ако жалбоподателят постави под въпрос основателността на самото решение за преценка на помощта, фактът, че той може да бъде счетен за „заинтересован“ по смисъла на член 88, параграф 2 ЕО, сам по себе си не е достатъчен, за да се приеме, че жалбата е допустима. При това положение той трябва да докаже, че се ползва със специален статут по смисъла на съдебната практика, изведена в Решение по дело Plaumann/Комисия, посочено в точка 42 по-горе. Това би било така по-специално, в случай че позицията на жалбоподателя на пазара би била съществено засегната от помощта, представляваща предмет на разглежданото решение (Решение на Съда по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, посочено в точка 38 по-горе, точка 37, както и Решение от 22 декември 2008 г. по дело British Aggregates/Комисия, посочено в точка 66 по-горе, точка 30; вж. също в този смисъл Решение на Съда от 28 януари 1986 г. по дело Cofaz и др./Комисия, 169/84, Recueil, стр. 391, точки 22—25).

73 В настоящия случай следва най-напред да се поясни, че общото приложение на Решението, което произтича от това, че то има за предмет именно да разреши схема за помощи, приложима спрямо определена по общ и абстрактен начин категория оператори, не може да препятства прилагането на съдебната практика, цитирана по-горе (вж. в този смисъл Решение от 22 декември 2008 г. по дело British Aggregates/Комисия, посочено в точка 66 по-горе, точка 31).

74 Впрочем следва да се отбележи, че жалбоподателят посочва три правни основания в подкрепа на жалбата си. Първото правно основание е изведено от нарушение на задължението за мотивиране. Второто — от нарушение на член 87, параграф 1 ЕО. Третото — от нарушение на член 87, параграф 3, буква г) ЕО.

75 Трябва да се заключи, че нито едно от тези правни основания за отмяна не цели да установи съществуването на сериозни затруднения, причинени от разглежданите мерки за подпомагане с оглед на квалификацията им като държавни помощи или на съвместимостта им с общия пазар — трудности, които биха принудили Комисията да открие официалната процедура. Жалбоподателят не поставя под въпрос отказа на Комисията да открие официалната процедура по разследване, посочена в член 88, параграф 2 ЕО, и не се позовава на нарушение на произтичащите от тази разпоредба процесуални права, а цели единствено отмяна на Решението по същество, както потвърждава по време на съдебното заседание в отговор на въпрос на Общия съд, което е отразено в протокола от съдебното заседание.

76 Тъй като настоящата жалба не е насочена към защита на процесуални права на жалбоподателя, фактът, че той може да бъде счетен за заинтересовано лице по смисъла на член 88, параграф 2 ЕО, сам по себе си не е достатъчен, за да се приеме, че жалбата е допустима. При това положение той трябва да докаже, че се ползва със специален статут по смисъла на Решение по дело Plaumann/Комисия, посочено в точка 42 по-горе, по-специално поради това че положението му на пазара би било съществено засегнато от мерките, предмет на Решението.

77 В това отношение следва да се припомни, че дадено предприятие не може да се позовава единствено на качеството си на конкурент на предприятието — бенефициер на разглежданата мярка, а трябва освен това да докаже в каква степен е засегнато положението му на пазара (Решение на Съда от 23 май 2000 г. по дело Comité d'entreprise de la Société française de production и др./Комисия, C-106/98 P, Recueil, стр. I-3659, точки 40 и 41 и Решение на Съда от 22 ноември 2007 г. по дело Испания/Lenzing, C-525/04 P, Сборник стр. I-9947, точка 33, Решение на Общия съд от 27 септември 2006 г. по дело Werkgroep Commerciële Jachthavens Zuidelijke Randmeren и др./Комисия, T-117/04, Recueil; стр. II-3861, точка 53).

78 В настоящия случай, както потвърждава жалбоподателят по време на съдебното заседание в отговор на въпрос на Общия съд, засягането на конкурентното му положение трябва да се разгледа спрямо получателите на разглежданите мерки за помощ. Следователно, тъй като разглежданите мерки са насочени към подпомагане на кинематографичната и аудиовизуалната продукция, следва да се приеме, че те са в полза на операторите, които упражняват продуцентска дейност в кинематографичната и аудиовизуалната област или поне в една от тях според разглежданата мярка. Освен това е безспорно, че жалбоподателят, който е оператор на телевизионни услуги, упражнява и дейност като продуцент и в това си качество може също да се ползва от разглежданите мерки за подпомагане.

79 Жалбоподателят определя като оператори, спрямо които било засегнато конкурентното му положение, другите оператори на телевизионни услуги и големите групи за аудиовизуална комуникация. Освен това жалбоподателят твърди, че положението му било засегнато на пазара на телевизионното радиоразпръскване със свободен достъп и на пазара на придобиване на права и на аудиовизуални съдържания.

80 Трябва да се констатира обаче, че жалбоподателят не установява по конкретен и точен начин в какво се изразява съществото засягане на конкурентното му положение по-специално на тези два пазара спрямо неговите конкуренти, оператори на телевизионни услуги и големите групи за аудиовизуална комуникация, които се ползват от разглежданите мерки.

81 На първо място, жалбоподателят не представя доказателства, които позволяват да се направи заключение, че конкурентното му положение е засегнато по съществен начин спрямо други оператори на телевизионни услуги както относно задълженията за инвестиране, така и във връзка с оспорените мерки за подпомагане на CNC.

82 Що се отнася най-напред до задълженията за инвестиране, първо трябва да се констатира, че жалбоподателят не представя нито един довод в подкрепа на твърдението, че другите оператори на телевизионни услуги — които могат да се ползват от тези мерки за евентуалната им дейност като продуценти — са подложени на условия, различни от наложените на жалбоподателя с оглед ползването на тези мерки и годни да доведат до съществено засягане на конкурентното му положение.

83 Второ, жалбоподателят твърди, че размерът на неговите разходи, свързани със задължението за финансиране, далеч надхвърля този на разходите на конкурентите му, по-конкретно на France 2, France 3 и M6, в нарушение на свободата му да разпределя бюджета си и на правото му на избор относно програмирането, което допринасяло за индивидуализирането му по отношение на последните. При все това, както жалбоподателят потвърждава по време на съдебното заседание в отговор на въпрос на Общия съд, по силата на мерките, предмет на Решението, задължението за инвестиране тежи и върху операторите на телевизионни услуги, спрямо които той се намира в конкурентно положение. Понататък следва да се отбележи, че размерът на задължителните инвестиции се определя чрез прилагане на процент от оборота на оператора на телевизионни услуги за предходната година (вж. точка 26 по-горе). Следователно фактът, че по силата на френската правна уредба посочените от жалбоподателя конкуренти са длъжни да инвестират в същата степен като него поради прилагането на същия процент към техния оборот, води до заключението, до което достигат Комисията и Френската република, че дори да се приеме за установено, че разходите на жалбоподателя надвишават тези на посочените конкуренти, това обстоятелство е само последица от факта, че оборотът му е по-голям от техния. Ето защо жалбоподателят не може да се позовава на посоченото обстоятелство, за да докаже, че се ползва със специален статут по смисъла на Решение по дело Plaumann/Комисия, посочено в точка 42 по-горе. Нещо повече, жалбоподателят не представя никакво доказателство, установяващо съществеността засягане на

конкурентното му положение към момента на приемане на Решението поради прилагането на определен процент за други оператори на телевизионни услуги.

84 Трето, противно на твърденията на жалбоподателя фактът, че размерът на задължителните инвестиции се изчислява въз основа на оборота на съответния оператор на телевизионни услуги, а не въз основа на програмния му бюджет, както предвижда член 5 от Директива 89/552, не позволява да се заключи, че статутът на жалбоподателя е специален. Всъщност, от една страна, жалбоподателят не доказва с какво този начин на изчисляване го поставя в различно положение от това на конкурентите му, оператори на телевизионни услуги, като той впрочем подчертава, че други оператори на такива услуги могат да се окажат в положение, сходно на неговото От друга страна, в рамките на настоящата жалба Общият съд не може да разглежда въпросната френска правна уредба с оглед на Директива 89/552.

85 Четвърто, по отношение на задължението най-малко две трети от разходите за задължителните инвестиции да се насочат към аудиовизуалната продукция, както и на задължението поне три четвърти от разходите за задължителни инвестиции в кинематографичната продукция да се насочат към развитие на независимите продукции (вж. точка 9 по-горе) следва да се посочи, че определението на „независима продукция“ във френската правна уредба предполага по-специално продуцентът да е независим от оператора на телевизионни услуги, който е поръчал съответната продукция (точка II, параграф 249 от Решението), което се потвърждава от страните по време на съдебното заседание. Ето защо, макар подобно задължение да може да доведе, както твърди жалбоподателят, до ограничение на възможностите за развитие на продуцентската му дейност, трябва да се констатира, че той не посочва с какво положението му се различава от това на другите оператори на телевизионни услуги, с които се намира в конкурентно положение.

86 Поради това от гореизложеното следва, че жалбоподателят не е доказал, че с оглед на задълженията за инвестиране конкурентното му положение е засегнато по съществен начин по отношение на това на други оператори на телевизионни услуги.

87 Що се отнася, на следващо място, до мерките за подпомагане на CNC, които се оспорват в рамките на настоящата жалба, жалбоподателят не представя нито един довод, за да докаже, че се намира в особено положение по отношение на другите оператори на телевизионни услуги. Впрочем за изчерпателност следва да се отбележи, че задължението продуцентът да разполага с финансиране от страна на оператор на телевизионни услуги, за да може да се ползва от тези мерки, и реципрочното му условие за независимост на този продуцент по отношение на оператора на телевизионни услуги, който осигурява това финансиране, са наложени на жалбоподателя по същия начин, както за другите оператори на телевизионни услуги, което той не отрича.

88 Що се отнася до финансирането на тези мерки за подпомагане на CNC, по-специално чрез заплащането на налога от операторите на телевизионни услуги, в хода на съдебното заседание жалбоподателят потвърждава в отговор на въпрос на Общия съд, че конкурентите му, оператори на телевизионни услуги, са задължени да плащат налога. Трябва да се заключи обаче, че този налог се основава на оборота на операторите на телевизионни услуги и че дължимият размер се изчислява чрез прилагане на процент към оборота. Следователно жалбоподателят не може да се счита за индивидуализиран спрямо другите оператори на телевизионни услуги, с които се намира в конкурентни отношения.

89 Ето защо следва да се приеме, че жалбоподателят не е доказал, че конкурентното му положение е засегнато по съществен начин по отношение на другите оператори на телевизионни услуги във връзка с оспорените мерки за подпомагане на CNC.

90 На второ място, по отношение на твърдението на жалбоподателя, според което конкурентното му положение било засегнато по отношение на големи групи за аудиовизуална комуникация, следва да се отбележи, че жалбоподателят не определя точно кои са тези групи и че не посочва по достатъчно точен начин в какви конкурентни отношения се намира с тях.

91 Трябва обаче да се припомни, че конкурентното положение на жалбоподателя следва да се разглежда във връзка с това на бенефициерите на разглежданите мерки. От това следва, че посочените от жалбоподателя големи групи за аудиовизуална комуникация трябва най-малкото да упражняват продуцентска дейност. Също така, доколкото тези групи упражняват и дейност по телевизионно радиоразпръскване, трябва да се констатира, че жалбоподателят по никакъв начин не уточнява с какво в такъв случай тяхното положение се различава от това на оператори на телевизионни услуги, упражняващи продуцентска дейност, което положение бе разгледано в точки 81—89 по-горе.

92 При тези условия следва да се приеме, че позоваването от страна на жалбоподателя на засягане на конкурентното му положение по отношение на големи групи за аудиовизуална комуникация не е достатъчно обстойно аргументирано и доказано, така че да позволи да се приеме съществуването на лично засягане на жалбоподателя. В това отношение следва да се припомни, че Общият съд не може да прави предположения относно обосновките и конкретните съображения от фактическо или правно естество, които биха могли да стоят в основата на оплакванията по жалбата (Определение на Общия съд от 19 май 2008 г. по дело TF1/Комисия, T-144/04, Сборник, стр. II-761, точка 57).

93 С оглед на всички гореизложени съображения следва да се приеме, че жалбоподателят не е доказал надлежно същественото засягане на конкурентното му положение и че не може да се счита за лично засегнат от Решението. Следователно той няма правен интерес.

94 Това заключение не може да се постави под въпрос от доводите на жалбоподателя, че в случай на обявяване на настоящата жалба за недопустима той няма да разполага с никакво средство, за да оспори Решението. Всъщност достатъчно е да се припомни, че според практиката на Съда условията за допустимост на жалба за отмяна не могат да бъдат избегнати поради тълкуването от страна на жалбоподателя на правото на ефективна съдебна защита. Така, специално що се отнася до областта, която е предмет на настоящата жалба, Съдът е имал повод да уточни, че частноправен субект, който не е засегнат пряко и лично от решение на Комисията в областта на държавните помощи и чиито интереси следователно не биха могли да са увредени от предприетата от държавата мярка, предмет на това решение, не може да се позовава на правото на съдебна защита по отношение на подобно решение (вж. Решение на Съда от 22 ноември 2007 г. по дело Sniace/Комисия, C-260/05 P, Сборник, стр. I-10005, точки 64 и 65 и цитираната съдебна практика). Както произтича обаче от гореизложените съображения, в настоящия случай едно от тези условия не е изпълнено, тъй като жалбоподателят не е доказал, че е лично засегнат от Решението. От това следва, че жалбоподателят няма основание да поддържа, че обявяването на настоящата жалба за недопустима ще засегне правото му на ефективна съдебна защита.

95 От всички изложени по-горе съображения следва, че настоящата жалба трябва да бъде отхвърлена като недопустима.

По съдебните разноски

96 По смисъла на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник всяка страна, загубила делото, се осъжда да заплати съдебните разноски, ако има искане в този смисъл. Тъй като е загубил делото, жалбоподателят следва да бъде осъден да понесе направените от него съдебни разноски, както и тези на Комисията в съответствие с исканията на последната.

97 Освен това съгласно член 87, параграф 4, от същия правилник държавите членки, които са встъпили в делото, понасят направените от тях съдебни разноски. Следователно Френската република трябва да понесе направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (пети състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата като недопустима.

2) Осъжда Télévision française 1 SA (TF1) да понесе направените от него съдебни разноски, както и разноските, направени от Комисията.

3) Френската република понася направените от нея съдебни разноски.

Vilaras Prek Ciucă

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 13 септември 2010 година.

Подписи